

Esi maloningas ir gailestingas Dievas, kantrus ir kupinas ištikimos meilės, pasirengęs atleisti (Jon 4,2)

2014 m. kovas Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 3 (140)

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X

Už gyvenimo borto

Senajame Testamente minimas pranašas, kuris atsisakė vykdyti Dievo įsakymą. Pranašui Jonai VIEŠPATS liepė keliauti į Asirijos sostinę Ninevę. Dievas savo pranašams, paprastai, nurodydavo, kur teks keliauti, ką reikės paskelbti ir net – ką kalbėti. Ir pranašas Jona gavo užuominą: „*Keliauk tuojau pat į Ninevę, tą didį miestą, ir pašauk jį į teismą, nes jų nedorumas pasiekė mane.*“ (Jon 1,2).

Vietoje to, kad nuolankiai priimtų

Dievo nurodymus ir juos įvykdytų, šis pranašas nusprendė pasprukti laivu į Taršišą, kuris randasi prie Ispanijos krantų. Tai reiškia, kad pranašas pasuko į priešingą pusę, norėdamas pabėgti nuo Dievo ir savo pašaukimo.

Kas paskatino pranašą taip maištingai pasielgti, nėra žinoma. Gal baimė, nes Asirija buvo viena galingiausių to laiko imperijų? Gal neapykanta asirams, kurie garsėjo žiaurumu savo priešams? Gal dėl įsitikinimo, kad pagonys neverti

Dievo malonės, pranašysčių bei Dievo Žodžio? Vėliau susierzinęs pranašas Jona teisinsis ir priekaištaus Dievui: „*Dėl to pirma ir į Taršišą bėgau, nes žinojau, kad Tu esi maloningas ir gailestingas Dievas, kantrus ir kupinas ištikimos meilės, pasirengęs atleisti.*“ (Jon 4,2). Jona kaltina Dievą, kad šis per dažnai ir per lengvai viską yra pasirengęs pamiršti bei atleisti. Jona savo priešams, vietoje atleidimo linki patirti Dievo kerštą, nors pats dar visai neseniai buvo išgelbėtas, patyrė Dievo malonę ir atleidimą... Tik sėdėdamas beviltiškai su audra kovojančiame laive, plaukusiam iš Jafos į Taršišą, Jona ima suvokti, kokią pavojingą kelią jis pasirinko. Pranašas, iš žmogaus nešančio palaiminimą, tapo žmogumi, užtraukusiu bendrakeleiviams nelaimę ir Dievo rūstybę... Kuomet jūroje kilo audra, siekiant išgelbėti laivą, kad laivas taptų lengvesnis, už borto buvo išmestas visas kroviny. Su bangomis kovoję įgulos nariai vos neprarado savo gyvybių, o audra vis labiau ir labiau siautėjo. Jiems beliko tik melstis ir tikėtis, kad jų maldos padės likti gyviems.

Jūreiviai buvo įsitikinę, kad šią nelaimę užtraukė kažkuris iš įgulos narių ar bendrakeleivių. Kad tai išsiaiškintų, jie nusprendė mesti burtą. Burtas nurodė į pranašą Joną. Jie ėmė klausinėti jį: kokiai tautai jis priklausė, kokia jo profesija. Jona atsakė: „*Esu hebrajus, sakė jis, garbinu VIEŠPATĮ, dangaus Dievą, kuris padarė jūrą ir sausumą.*“ (Jon 1,9) Jonos „profesija“ – „garbinti VIEŠPATĮ, dangaus Dievą“. Visi suprato, kad tai kunigas arba pranašas, nusprendęs pabėgti nuo savojo pašaukimo. Kaip pasielgti su visiems nelaimę užtraukusiu

pranašu Jona, kuris apie savo nekasdienišką kelionės į Taršišą tikslą dar kelionės pradžioje buvo prasitaręs keliems jūreiviams? Pats pranašas, norėdamas išpirkti savo kalnę, pasiūlė, kad jis būtų paaukotas išmetant už borto: „*Imkite mane ir meskite į jūrą, kad jūra nurimtų. Žinau, kad per mane jus užklupo ši baisi audra.*“ (Jon 1,12). Jis pasiryžo mirti tam, kad galėtų išsigelbėti visi kiti. Vėliau panašiai aukojosi Jėzus: jis leidosi išmetamas už gyvenimo borto, kad per jį išsigelbėtų visi kiti. Jonai atsidūrus vandenyje, Dievo rūstybės audra nurimo. Visus apėmė pagarbi baimė Dievui. Jėzus, kentėdamas ir mirdamas ant kryžiaus, skęsdamas žmonių neapykantos ir Dievo rūstybės jūroje, savo skausmo ašaromis ir krauju užgesino pragaro ugnį tam, kad ir mes pajaustume pagarbą baimę jį siuntusiam Dievui.

Pranašas Jona pasiaukuoja, nes buvo nusikaltęs prieš Dievą ir norėjo

išpirkti savo kalnę prieš žmones. Jėzus aukojosi, nes mylėjo žmones. Jis aukojosi vedamas tos pačios meilės, kurios paskatintas Dievas siuntė pranašą Joną į Asirijos sostinę Ninevę. Įkvėpti tos meilės pavyzdžių ir Kristaus pasiaukojimo, mes atiduodame visus Dievo rūstybės kaltininkus gyvenimą nešantiems, šventiems Krikšto vandenims, kad amžiams nurimtų Dievo rūstybės jūra.

Pranašui Jonai buvo duotos trys dienos ir naktys didžuvės pilve. Jona karštai meldėsi ir atgailavo, kol buvo išmestas į krantą. Jis išsigelbėjo bei suprato, kaip pavojinga nepaisyti Dievo įsakymų. Krante Dievas pakartojo savo paliepimą: „*Keliauk tuojau pat į Ninevę, tą didį miestą, ir paskelbk jam, ką aš tau sakau.*“ (Jon 3,2). Antrą kartą Jona nebedrįso bėgti ar prieštarauti. Tačiau net ir įvykdęs Dievo nurodymą, išvydęs Ninevės gyventojų atgailą, Jona netapo laimingesniu, nešlovino

Dievą už savo išgelbėjimą ir už tai, kad sugebėjo suminkštinti tokios žiaurios, daug nedorybių padariusios tautos širdį. Jis priekaištavo Dievui ir net gailėjosi, kad nemirė. Net kunigams ir pranašams tenka visą gyvenimą mokintis artimo meilės.

Jėzus kalbėjo: „*Pikta ir neištikima giminė reikalauja ženklo, tačiau jai nebus duota kitokio ženklo, kaip tik Jonos ženklas*“ (Mt 16,4). Šis Jonos ženklas – Jėzaus mirtis ir prisikėlimas trečiąją dieną (Lk 24,7; Apd 10,40; 1 Kor 15,4). Nerimstančiam, abejojančiam ir įrodymų reikalaujančiam pasauliui Jėzus paliko tik vieną ženklą – savo prisikėlimą.

Kun. Remigijus Šemeklis
Šilutės, Vanagų, Pagėgių ir Rukų
ev. liuteronų parapijų klebonas
2012 m. kovo 11 d.

Perspausdinta iš www.silute.lėl.eu

AR JĖZUS PRISIKĖLĖ IŠ NUMIRUSIŲ?

Ar tiesa, kad Jėzus buvo prikeltas iš numirusių? Ar tikrai buvo taip, kaip rašoma Evangelijose? Šie klausimai vis dar iškila net ir deklaruojantiems, kad išpažįsta krikščionių tikėjimą.

Tuščias kapas. Ir anais laikais, ir dabar yra teigiančių, kad mokiniai pavogė Jėzaus kūną ar valdžios atstovai jį paslėpė. Tačiau mokiniai po Kristaus nukryžiovimo buvo prislėgti sielvarto, visiškai sužlugdyti, pasimetę. O tuometinei valdžiai kaip tik būtų neparanku kūno dingimas, patvirtinantis Jėzaus prikėlimą iš mirusiųjų. Jie kaip tik siekė tai paneigti.

Pasirodymai po prisikėlimo. Prisikėlęs Jėzus pasirodo savo sekėjams, vaikšto su jais, bendrauja. Tai nebuvo haliucinacijos. Jėzus pasirodydavo įvairiu paros metu ištisoms žmonių grupėms, t.y. Jį matė ne pavieniai žmonės su tam tikrais psichologiniais nukrypimais. O paskui pasirodymai – matymai vienu metu baigėsi. Paprastai žmonės, linkę regėti haliucinacijas ar vizijas, negali staiga nustoti jas matyti.

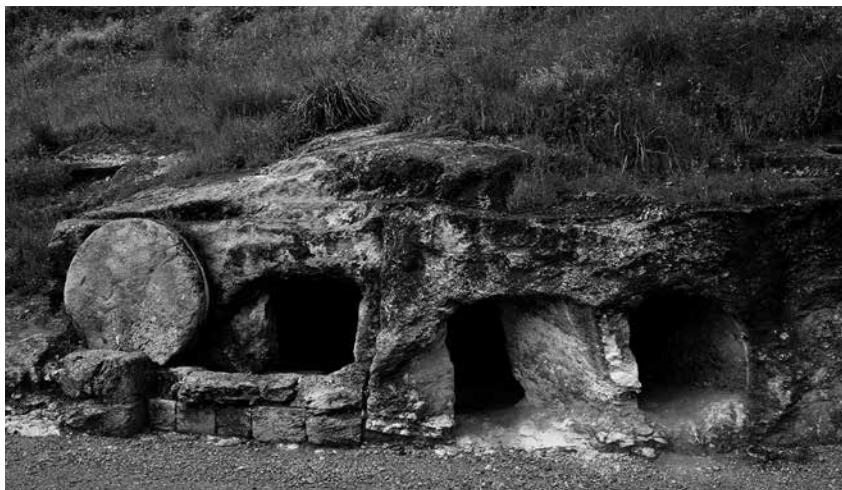
Pasikeitę sekėjai. Pasaulis nebūtų nieko pastebėjęs, jei nebūtų taip ženkliai pasikeitę Jėzaus mokiniai. Būtent tie žmonės, kurie po jų

Mokytotojo nukryžiovimo iš baimės buvo pabėgę, prisikėlus Jėzui, labai pasikeitė. Jie pradėjo skleisti Gerąją Naujieną, juose degė degė pasitikėjimas ir džiaugsmas dėl to, kas įvyko.

Jėzaus prisikėlimo niekada nebus galima įrodyti matematiniais, loginiais argumentais. Tačiau kaip ir apie bet kurį kitą įvykį, pretenduojantį į istorinę tiesą, galima surinkti

liudininkų parodymus ir jų pagrindų padaryti savo išvadas. Vienintelis atitinkantis visus duomenis aiškinimas yra tas, kad Jėzus iš Nazareto trečiąją dieną buvo prikeltas iš numirusiųjų.

Parengta pagal Pedr Beckley.
Žvelgiant į ateitį.

Jėzaus kapas. <http://cardiphonia.files.wordpress.com/2011/03/tomb.jpg>

Tikėjimo Reformacija

Kovo 15-ąją istorinėje Prezidentūroje Kaune vyko popietė-koncertas, skirtas Kovo 11-ajai ir poeto, liuteronų kunigo Kristijono Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms paminėti. Renginyje dalyvavo Vilniaus ir Kauno evangelikų reformatų bendruomenės, Vasario 16-osios klubo nariai. Rymantė Venckevičiūtė skaitė pranešimą „M. Biržiška – literatūros istorikas, K. Donelaičio kūrybos tyrinėtojas“. Koncertavo Kauno Juozo Gruodžio konservatorijos moksleiviai: styginių orkestras (vad. K. Domarkienė), mišrus choras (vad. D. Jokūbonis). Kristijono Donelaičio eiles skaitė aktorius S. Čiučelis. Lietuvos ev. reformatų gen. superintendantas kun. Tomas Šernas perskaitė pranešimą

V. Liauškaitės nuotr.

„Jokūbas Šernas ir Lietuvos vyriausybės ryšiai su Mažąja Lietuva“. Po renginio ev. reformatai apžiūrėjo atnaujintą ekspoziciją prezidentūroje, vėliau, renginio iniciatorės Rymantės

Venckevičiūtės dėka, J. Gruodžio konservatorijoje surengė agapę.

Viktorija Liauškaitė

Jokūbas Šernas ir Lietuvos vyriausybės ryšiai su Mažąja Lietuva

V. Liauškaitės nuotr.

Šiandien susirinkę šioje istorinėje vietoje (Kauno prezidentūroje) minime Vasario-16 ają ir Kovo 11-ąją, taip pat šiemet minime K. Donelaičio metus. Iš pradžių pagalvokime, kodėl K. Donelaitis rašė? Ne bet kaip rašė, o biblinėmis temomis. Kodėl pirmoji spausdinta knyga pasirodė ne Lietuvoje, o Karaliaučiuje? Kodėl ne Lietuvoje išleistas pirmasis lietuviškas giesmynas? Biblija? Pirmoji spausdinta lietuvių gramatika? Pirmasis grožinio kūrinio vertimas? Pirmoji poema „Metai“? Kodėl pirmasis spausdintas periodinės spaudos leidinys taip pat yra iš čia... Kaip ir pirmasis lietuvių liaudies rinkinys, pirmasis lietuviškas

kirčiuitas žodynas...

Reikia suprasti, kad Lietuvoje tuo metu buvo kur kas mažesnis mokyklų tinklas, todėl mes praradome nepriklausomybę, o tie lietuvininkai ten ir liko. Mes apeiname vieną svarbią temą: kodėl ten rašė K. Donelaitis, kodėl ten buvo pirmoji, antroji, trečioji lietuviška spausdinta knyga?

Ir taip mes paliečiame didžiulę temą – Reformaciją. Ji nulėmė, kad Kroatija, Slovėnija, savo raštą ir savo valstybingumą kelia iš Reformacijos. O Reformacijos pirminis principas – kad žmonės suprastų Šventąjį Raštą. Kad jį galėtų skaityti savo gimtąja kalba. Ir tuomet buvo didelės kovos

su Romos katalikų Bažnyčia ir pasaulietiniais valdovais, kad nebūtų verčiamas ir spausdinamas Šventasis Raštas į nacionalines kalbas. Ten, kur laimėjo Reformacija, ten žmonės pradėjo gyventi šviesiau, kilo kitos mintys. Prasidėjo nuo paprasto dalyko – susibūrė kelių kunigų grupė, kuri išleido bažnytinę literatūrą liaudžiai. Liaudis paskaitė, atsirado daugiau manančių, jog reikia daugiau tuo domėtis. Atsiranda kitokie kultūriniai poreikiai, iš to iškyla ir politiniai poreikiai. Ir taip tautos, suvokdamos savo raštą, kalbą ir kultūrą, pradeda eiti į priekį.

K. Donelaičio „Metai“ dažniausiai analizuojami pagal kirčiavimą, hegzametą, kalbinius dalykus. O šis kūrinys stovi ant biblinio pamato. Galima jį pradėti analizuoti teologiškai.

Baigdamas noriu pasakyti, kad atsiminime Kristijoną Donelaitį ir Mažąją Lietuvą ne todėl, kad ten buvo šviesesnė žmonės, vyko svarbių lietuvių tautai leidinių spausdindimas pačioje pradžioje ir spaudos draudimo metais, o todėl, kad ten įvyko Reformacija. Dievo Žodis ten

nukelta į 4 p. ►

laimėjo, kad žmogus turi pats būti atsakingas prieš Dievą. Kiekvienas yra atsakingas pats, o ne kažkas kitas. Nuo tos minties netikėtai prabudo Europos tautos ir prasidėjo nacionalinės kultūros vystymasis.

Antrą kartą Lietuvą gelbėjo Reformacija spaudos draudimo laikotarpyje, kuris prasidėjo nuo beprasmiško 1863 metų sukilimo iki pat 1904 metų. Jis mus, lietuvius, įmetė į pusės amžiaus atsilikimo nuo kitų Europos tautų tarpsnį. Gerai, kad už Nemuno buvo Tilžė, Prūsų Lietuva. Šis protestantiškas kraštas ir skleidė lietuviybės žinią, gelbėjo mūsų kultūrą savo spaudiniais. Mūsų istorijoje buvo unikali knygnešių, kultūros kontrabandininkų epocha. Protestantai ir vėl gerokai pagelbėjo Lietuvai.

Gal kartais ir gerai, kai kas nors ką nors uždraudžia? Tada žmonės supyksta, jie pradeda kovoti. Spaudos uždraudimas suaktyvino lietuvių nacionalinės inteligencijos išsilimą iš liaudies. Šie žmonės suvokė, kad reikia kažką daryti, kovoti. Mažajoje Lietuvoje protestantai susivokė, kad reikia padėti Lietuvoje esantiems. Lietuviai Mažajoje Lietuvoje kultūriškai gerokai skyrėsi nuo Didžiojoje Lietuvoje gyvenančių lietuvių. Jiems bežiūrint į pirkiose šiaudiniuose stogais gyvenančius beraščius, būdavo sunku suvokti juos siejantį tautiškumą.

Prisiminkite, ką rašė Ieva Simonaitytė. Kaip vietiniai Klaipėdos krašto lietuvininkai žiūrėdavo į žemaičius. Mūsųose žemaičiai suprantami kaip kultūros viršūnė. O jie atvažiuodavo į turgų su taukuotais kailiniais, keistai apsirengę, arkliukai mažiukai, nešukuoti... Iš šio pavyzdžio matome požiūrį į Lietuvą. Kai pas mus dar

buvo baudžiava, tai pas juos jau seniai lietuvis damos rengėsi ne tik namų darbo, bet ir pirktiniais, fabrikiniais rūbais, turtingesnieji turėjo savo sąskaitas banke, skaitė lietuvišką spaudą. Buvo kitas mentalitetas.

Kai Lietuvoje 1918 metais pasiskelbė Nepriklausomybę, tai po pusmečio ir Mažajoje Lietuvoje susirinkusi Mažosios Lietuvos Taryba priėmė Aktą, kad nori prisijungti prie Didžiosios Lietuvos bei sudaryti vieną bendrą lietuvių tautą. Didžiosios Lietuvos padangėje faktiškai buvo užmušta Reformacija. Tačiau reikia priminti, jog skelbiant Lietuvos nepriklausomybę dalyvavo nemažai ir protestantų. Vieni iš jų – Jokūbas ir Adomas Šernai. Vienas pasiūlė žodį „nepriklausomybė“ taikyti vietoj žodžio „nepri gulmybė“, kitas – Jokūbas, Vasario 16-osios Akto signataras, Lietuvos Tarybos generalinis sekretorius, IV-ojo M. Šlezevičiaus Ministrų kabineto ministras be portfelio, savivaldybės departamento steigėjas, evangelikų reformatų Bažnyčios kuratorius.

Jokūbas Šernas 1920 metais vyriausybės buvo įgaliotas palaikyti santykius su užsieniu, taip pat ir su Mažosios Lietuvos Taryba. 1923 metais Klaipėdą po sukilimo prijungė prie Lietuvos.

Manau iš pradžių buvo tikėjimo Reformacija, po to – kultūra ir politika. Kai klausome ir galvojame apie Kristijoną Donelaitį, Mažąją Lietuvą, lietuviškas knygas, neužmirškite ir „įsijunkime mažą lemputę galvoje“ – tai Reformacija.

Kun. Tomas Šernas

Apdovanotas generalinis superintendentas kun. Tomas Šernas

Kovo 30 dieną Panevėžio Juozo Miltinio dramos teatre, Gabrielės Petkevičaitės-Bitės atminimo medaliu „Tarnaukite Lietuvai“ nominacijoje už parlamentarizmo tradicijų puoselėjimą ir skleidimą apdovanotas Lietuvos ev. reformatų gen. superintendentas kun. Tomas Šernas.

„Žvelgdamas į kilnų G. Petkevičaitės-Bitės gyvenimą ir galvodamas apie jos parašytus žodžius, noriu paaikškinti savo poziciją. Bitė sakė, kad reikia imti stiprybę iš praeities. Tačiau jos dažnai vartojami žodžiai: mokslas, ateitis... Aš negaliu žiūrėti į praeitį be liūdesio. Nematau praeityje kažko labai stiprinančio. Praeitis mums nurodo į mirtį. Pats viltinčiausias ir vertingiausias „praeities“ įvykis – Jėzus Kristus. Man, kaip tikinčiam žmogui, svarbiausia, jog Jėzus Kristus yra didžiausia paguoda ir viltis praeityje, dabartyje ir ateityje. Kviečiu visus susirinkusius daugiau galvoti apie tai, kad semtis jėgų galima ne tik iš romantizuotos praeities, bet ir iš ateities. Reikia turėti ateities, savo gyvenimo viziją. Kaip sakė prof. Bronislovas Genzelis – Lietuva turi turėti optimizmą. O aš siūlau puoselėti optimizmą su dvasiniu pamatu. Ačiū Jums visiems“, – sakė gen. superintendentas kunigas T. Šernas.

Po apdovanojimų ceremonijos teatro fojė gen. superintendentą kunigą T. Šerną sveikino Lietuvos ev. reformatų Konsistorijos prezidentas, Panevėžio ev. reformatų parapijos pirmininkas, kuratorius Petras Romualdas Puodžiūnas ir gausus parapijiečių būrys.

Šiais metais G. Petkevičaitės-Bitės atminimo medaliu „Tarnaukite Lietuvai“ ir vardiniu medaliu liudijimu apdovanoti 25 laureatai. Atminimo medalį Seimo valdyba įsteigė 2011-aisiais minint rašytojos, Steigiamojo Seimo narės, Lietuvos visuomenės ir politikos veikėjos G. Petkevičaitės-Bitės 150-ąsias gimimo metines.

Viktorija Liauškaitė ►

Jono Kalvino laiškas Žygimantui Augustui

Kalvinas, ragindamas Lenkijos – Lietuvos karalių Žygimantą Augustą reformuoti savo krašto Bažnyčią, primena, kad karaliui teks susiduri su dideliu katalikų dvasininkijos pasipriešinimu. Jie, rašo Kalvinas, sakys tau, karaliau: „Kokia Bažnyčios būklė bebūtų bloga ar sugedusi, bet pasauliečiams liesti jos klaidų vis tiek negalima“. Jie mano, kad tik popiežius ir jo įgalioti dvasininkai tesugeba ir teturi teisę tvarkyti Bažnyčią; popiežius yra visos Bažnyčios galva.

Kalvinas kritikuoja tokį požiūrį.

Todėl Kalvino atnaujintoj krikščioniškoj Bažnyčioj reikalus sprendžia ne tik dvasininkai, bet ir parapijiečiai: kuratoriai, seniūnai, tarybų nariai ir kt.

Kalvinas išaiškina, kad popiežius nėra Bažnyčios galva, jos įsteigėjas, o jos galva yra tikrai Jėzus Kristus. O jeigu Jėzus Kristus ir būtų popiežiui suteikęs pirmąją vietą, tai popiežiai jau senai ją pametė. Jei, sako Kalvinas, popiežius nori būti lygus apaštalui Povilui, tegu būna jis Kristaus

Jonas Kalvinas jaunystėje

tarnu ir Dievo paslapčių užvaizda (1 Kor 4,1). Jei jis nori puošti apaštalo Petro garbe, tebūna ištikimu Jo kaimenės ganytoju ir Kristaus kentėjimų liudininku (1 Pt 5,1). Bet jei jis viso to šalinasi ir nepanašu, kad jis būtų Dievo Žodžio tarnu, tai tuo jis jau nustoja dvasininko teisių...

Be to, kaip Roma gali būti Bažnyčios motina? Bažnyčios siela – grynas mokslas, tai Romoje tikrų

tikriausiai jau visai sunaikintas; ten beliko tikrai lavonas. Negali būti didesnės nesąmonės, kaip tai, kad Kristaus surinkime garbinamas kaip tikėjimo vadas tas, kuris aiškiai pasirodė tikro krikščioniškumo priešu...

Ką apaštalai patyrė pradžioje patekęs Evangelijai, tas patiriama šiandieną dar labiau. Ir šiandieną Kristus atmetamas statytojų, t.y. tų, kurie vadinasi vyskupais. Bet jeigu Kristus yra kampiniu akmeniu, tai būtų neteisu, jei Jis turėtų nusileisti jų bedieviškam pasipriešinimui.

Kalvinas šio laiško pabaigoje ragina karalių Žygimantą Augustą leisti vien Jėzui Kristui per grynąją Evangelijos mokslą viešpatauti jo valstybėje.

Kalvinas sako, kad dabar staiga pakeisti senuosius kunigus naujais evangeliškais būtų per sunku. Todėl jis pataria karaliui pirmiausia pasirūpinti mokytojais, kurie pasėtų gryną Evangelijos sėklą. Tai būtų pirmasis žingsnis į Bažnyčios atnaujinimą.

Be abejo, kad visas Bažnyčios sutvarkymas negali būti pakeistas vienu smūgiu.

Gryno tikėjimo mokslo priešai, toliau rašo Kalvinas, mėgins jėga uždaryti duris dievotiems ir tikriesiems mokytojams. Jūsų didenybe, tada turite ištiesti šiems vyrams visokeriopos pagalbos ranką. Tada jie drąsiau ves liaudį iš paklydimų ir prietarų į tikrojo pamaldumo kelią.

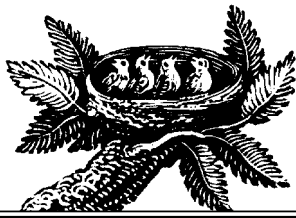
Linkėjimais ir laiminimais Kalvinas baigia šį savo antrąjį laišką karaliui Žygimantui Augustui II.

Tas laiškas nebuvo be pasekmių. Karalius į šį laišką davė palankų atsakymą. Tokio atsakymo padaręs Kalvinas dar labiau ėmė domėtis krašto Bažnyčios atnaujinimu. Jis ėmė rašinėti dar daugiau laiškų karaliui, kitiems Lenkijos – Lietuvos didikams, tarp jų ir Mikalojui Radvilai Juodajam.

Kun. Tomas Šernas po apdovanojimo

**Kun. A. Balčiausko išverstas
sutrumpintas
antrasis Jono Kalvino laiškas
ATR karaliui
Žygimantui Augustui,
atspausdintas „Sėjėjuje“
1940 m. kovo mėn.
Nr.6-7.**

Vilniaus sekmadieninė mokyklėlė

Vilniuje sekmadieninėje vaikų mokyklėlėje paskutiniaisiais metais įvyko nemažai pokyčių. Pirmiausia, pasikeitė patalpos: iš Gerosios Vilties gatvėje veikusių parapijos namų persikraustėme į Pylimo gatvėje esančią parapijos Raštinę. Pakeitus patalpas, diskutavome dėl laiko, kada turėtų veikti mokyklėlė. Buvo nuspręsta, jog vaikai galėtų mokytis pamaldų metu, o tėveliai dalyvautų pamaldose. Anksčiau vaikučiai prieš pamaldas mokydavosi, ir po jų tėveliai su vaikais dar galėdavo suspėti nuvažiuoti į pamaldas. Taip pat kilo nemažai diskusijų, kaip dažnai rinktis: ar kiekvieną sekmadienį, o gal tik kas antrą? Šiuo metu yra nutarta, jog

mokyklėlė organizuojama *pirmąją ir ketvirtąją* mėnesio sekmadienį, tačiau, jei reikia, susirenka ir kitais sekmadieniais, išskyrus pirmąjį sekmadienį, nes šią sekmą dieną vyksta jaunimo pamaldos.

Taip pat bandoma įvesti tradiciją, kad vaikučiai į savo mokyklėlę, į šalia esančius parapijos namus, pakviečiami nuaidėjus pirmajai parapijiečių pamaldų giesmei. Galime dėkoti Dievui, kad turime prie pat bažnyčios pastato ir patalpas, kuriose galime rinktis pabendrauti. Paspaudus dideliems šalčiams, keletą šių metų mėnesių pamaldos buvo laikomos Raštinėje – parapijos namuose, tad mokyklėlės vadovams vaikus terei-

kėdavo išsivesti į gretimą kambarėlį, ir per mokyklėlės užsiėmimus buvo galima girdėti ir giedančius tėvelius. O tai savo ruožtu pagyvino ir mokyklėlės atmosferą.

Dar norisi užsiminti ir apie pačią mokyklėlę. Uždavus vaikams klausimą, ko jai, jų nuomone, trūksta, vaikai atsako, jog norėtų, kad būtų... daugiau vaikų.

Tad melskime Dievą, kad mokyklėlė ateityje pagausėtų.

**Vaidotas Ickys*,
Vilniaus reformatų
sekmadieninės mokyklėlės
vadovas**

Vaikučių – mamų – močiukių popietė

Kovo 29 d. Vilniaus ev. reformatų parapijos namai (Pylimo g.) laukė vaikučių nuo metų iki dešimties. Parapijos narių sąrašuose tokio amžiaus vaikų figūruoja net dvidešimt penki. Į popietę atėjo tik šeši iš keturių šeimų. Tai pirmas toks susitikimas

jaunųjų mamų – močiukių – vaikučių. Savo sūnelius atlydėjo ir kurt. Giedrius, anūkė – senelis Andrius. Apie tokio susitikimo reikalingumą buvo kalbama senokai. Auginančios mažus vaikučius mamytės neturi galimybės lankytis pamaldose, nes ma-

žieji nenori ramiai sėdėti ir klausytis kaip „dėdės“ kalba. Jie nori būti patys dėmesio centre, klegėti, vaikščioti, „pritarti“ giesmėms. O susipažinti su jaunaisiais parapijiečiais – būtina, juk jie, o ne kas nors kitas turėtų tęsti mūsų darbus, rūpintis, pergyventi dėl parapijos likimo...

Buvo smagu senjorėms išvysti jaunąsias mamytės, kurių atžalos dabar maždaug tokio amžiaus, kaip jų mamytės buvo, kai parapija atsikūrė...

Susitikimui vaikučiai ruošėsi atsakingai: išmoko papasakoti savo biblijinių vardų istorijas, broliukai Vaitiekūnai – apsirengę ežiukų kostiumais.

Kitą susitikimą norėtume sukviesti po Velykų, prieš Atvėlykį – vaikų Velykėles, paridenti margučius, pasidžiaugti pavasariu...

**Reformačių senjorių vardu –
Dalią**

Vaikučiai

Su vaikais geriausiai sekėsi „sutarti“ Donatai

* Vaidotas Ickys gimė 1990 metų balandžio 3 d. Kairių miestelyje, Štaulių rajone. Baigęs Gegužių vidurinę mokyklą, įstojo į Vilniaus Mykolo Riomerio universitetą studijuoti psichologiją. Be to, kartu su žmona Vita mokosi Vilniaus Evangeliškoje Biblijos institute, ketina įgyti teologijos bakalauro laipsnį. Dar studijuoja individualią psichodinaminę psichoterapiją Vilniaus universiteto rengiamose podiplominėse studijose, savanoriauja „Jaunimo linijoje“. Į Vilniaus reformatų bendruomenę atvedė bendramokslė biržietė Inga Krišiukenaitė. 2012 metais konfirmuotas Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje.

Šauniajai Otilijai Vaitkevičienei – 90!

Vilniaus ev. reformatų parapijos senbuvė Otilija Mažuikaitė Vaitkevičienė kovo 1 d. atšventė puikų 90-ies metų jubiliejų.

*Šitiek daug dovanų išdalinta -
kam širdis, kam mintis,
kam darbai...
Palytėta palaimos širdim,
Lašeliu Amžinybės vandens...
Tikėjimas, Meilė, Viltis
Širdyse mūs tegyvens...*

Eilės Vilijos Vilčinskienės

Jaunimo pamaldos

Paklausti Dievo Žodžio, kaip ir visi krikščionys, Vilniaus reformatų jaunimas renkasi kiekvieną sekmadienį, tačiau *pirmąjį* mėnesio sekmadienį jie susiburia kiek kitaip nusiteikę, gal kiek linksmiau – juk jauni žmonės spinduliuoja gyvenimo džiugesį... Jų sielos šlovina Dievą grojant ne tik vargonams, bet ir pritariant gitarai. Šis pajavairinimas reikalauja ir giesmių atsirinkimo, ir kiek kitokio jų atlikimo – gieda greitesniu tempu ir paprastesnes (ne iš Reformatų giesmyno – „V.r.ž.“ past.). Taigi pirmąjį mėnesio sekmadienį renkama į „Jaunimo pamaldas“, kuriose vyrauja jaunimas, bet ateina ir vyresnio amžiaus parapijiečių,

kurių netrikdo gitaros garsai.

Taigi pastaraisiais metais jau tapo tradicija pirmąjį mėnesio sekmadienį organizuoti jaunimo pamaldas. Tam tikslui nuo 2013 metų rudens jaunimas pradėjo rinktis kiekvieną sekmadienį prieš pamaldas parepetuoti, pagiedoti kartu. Gausumu žinoma pasigirti negalima, o ir pastovumo norisi didesnio...

Kviečiame visus jaunus žmones, norinčius ir galinčius giedoti, juolab mokančius groti. Ir nebūtinai galinčius groti gitara, tinka bet kuris instrumentas, juk esmė – pašlovinti Viešpatį jaunatviškai, nuoširdžiai.

Vaidotas Ickys

Otilija gimė 1924 metais Drąseičių kaime, netoli Biržų, mažžemių valstiečių šeimoje. Tėvas Jurgis Mažuika – reformatas, motina Alma Valiūnaitė – liuteronė. Šeimoje augo trys dukros ir brolis. Kai jai buvo treji metai, šeima persikėlė į Laužadiškio kaimą, Papilio parapiją. Otilija buvo visų vyriausia, bet ir jai tebuvo vienuolika, kai mirė motina. Tėvas vienas augino keturis vaikus, pamotės neparvedė. Pradinę mokyklą Otilija lankė Laužadiškyje. Paskui padėjo tvarkytis tėvui ūkelyje. Užėjo karas. Traukdamiesi vokiečiai sudegino sodybą, Mažuiką su vaikais priglaudė kaimynai. Pokaryje prie miško gyventi buvo nesaugu ir tėvas vyriausią dukrą Otiliją išsiuntė gyventi į Biržus. Pradėjo dirbti. Ištekojo.

Likimas Otilijos nelepino. Viena užaugino dukrą Ireną. Praeito šimtmečio šešiasdešimtais metais paliko Biržus, atsikėlė gyventi į Vilnių. Įsidarbino Kronikos kino teatre kasininke, ir daugelį metų „saugojo“ Vilniaus reformatų bažnyčią.

Puikiai atsimena tą šeštadienį, kai mes, kun. Reinholdo Moro iš Biržų sukviesti, pirmą kartą susirinkome bendrai maldai skverelyje prie bažnyčios, nelabai drąsiai sugiedojome giesmę.

Otilija buvo su tais, kurie valė, tvarkė, plovė bažnyčią ir atgautus parapijos namus. Pergyveno, sielojosi, kai nesisekė suburti vieningos parapijos, kai buvo užgriuvę bėdos, blaškė nesutarimai. Daug metų buvo Karoliniškių seniūnijos antrąja seniūne, net ir sulaukusi garbaus amžiaus nepaliovė rūpintis bažnyčios reikalais. Buvo labai laiminga, kai anūkė Ilona apsisprendė tapti reformate ir buvo confirmuota mūsų Vilniaus reformatų bažnyčioje.

Sveikindami tokio garbingo Jubiliejaus proga, linkime Jums, mūsų miela Otilija, sveikatos, dvasios stiprybės, kad dar ilgai mes Jus matytume pirmuosiuose Vilniaus ev. reformatų bažnyčios suoluose, kad galėtume mes ir jaunoji karta į Jus lygiuotis, imti iš Jūsų pavyzdį.....

**Vilniaus ev. reformatų parapijos
seniūnų taryba**

Konkursas „Kur gimėm, kur augom“

Biržuose vyko prozos ir poezijos konkursas „Kur gimėm, kur augom“, skirtas poeto Jono Strielkūno 75-osioms gimimo metinėms.

Poezijos kūrėjų grupėje I vieta paskirta žurnalistui, Biržų metraštininkui Algirdui Butkevičiui. A. Butkevičius daug rašo ir apie žymius biržiečių kilmės reformatus, parengė ir išleido informacinius leidinius „Biržų kalendorius“. II vieta – Irenai Vidugirytei-Naktinienei. Prozos kūrėjų grupėje III vieta atiteko Onai Jankevičiūtei-Striškienei. Už senojo kaimo poetizavimą nominante

paskelbta buv. mokytoja Kotryna Naktinytė – mūsų parapijiečių brolių Alfredo ir prieš metus Amžinybėn iškeliavusio Jono Naktinių sesuo.

Kotryna Naktinytė, kaip ir brolis Alfredas, rašo jautrius, apie gimtinę, Biržus eilėraščius, 2007 metais išleido rinkinį „POSMAI GIMTINEI“.

Brolio Jono atminimui parašė net keletą eilėraščių.

GIMTAM KAIMUI

Ten, kur laukai Čepukų platūs,
Prie sodžiaus ošė ąžuolai,
Gyveno čia artojai darbštūs
Ir ganės pievose žirgai.

Palaukėm Juodupė vingiavo,
Išliejus vandenis plačiai,
Mergaitės grėbdamos dainavo,
Skambėjo dainos jų linksmai.

Liekni berželiai pievoj ošė,
Pukšėjo traukinys lėtai,
Jauni berneliai žolę pjovė,
Švytravo dalgėmis žvitriai.

Žydėjo obelys ir vyšnios,
Dūzgeno bitės tarp žiedų,
Kaip gera buvo parymoti
Prie pinavijų raudonų.

Dar atminty takai už sodo
Ir varpos svyrančių javų,
Kvapnioji duona, kurią valgėm
Ten, gale lauko, prie gubų...

Čia ir Jonukas mažas augo,
Mokyklon bėgdamas skubiai,
Tėveliams dirbti vis padėjo,
Mylėjo Tėviškę labai...

Kotryna Naktinytė

„V.r.ž.“ inf.

<http://www.sirveta.lt/index.php/kultros-paveldas/>

Sveikiname

*DONALDĄ ir DONATĄ VENSKUS,
kovo 24 d. susilaukus
pirmagimės dukrelės
PATRICIJOS.
Teauga sveika,
Tėvų ir Viešpaties meilės apsupta!*

*Vilniaus ev. reformatų parapijos
seniūnų taryba*

Sveikiname

mieląją

ELVYRĄ LEVULIENĘ

75-mečio proga

*ir dėkojame už senjorams padovanotą
puikią dovaną,
kuri papuoš
mūsų susitikimų stalą
ir kaskart primins mums Jus.*

Reformatai senjorai

Krikščioniška sporto stovykla „Daugiau nei auksas“

Pirmą kartą Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia kartu su Švedijos suvienyta evangelikų Bažnyčia (angl. – United Evangelical Church of Sweden, šved. – Ekmuniakyrka) organizuoja krikščionišką sporto stovyklą vaikams nuo 8 iki 14 metų amžiaus.

Tikimės, kad šia stovykla susidomės tiek vaikai, tiek jų tėveliai. Stovyklą organizuojame visi kartu: Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia, suteikdama dvasininką sielovadaus, dvasinio mokymo programos priežiūrą, stovyklautojų tėveliai – aukodami reikiamą išlaikymui sumą, savanoriai vadovai bei profesionalūs treneriai iš Lietuvos ir Švedijos dirbs stovykloje, aukodami savo laiką ir žinias.

Stovyklą organizuoja Eglė Grucytė – stovyklos direktorė, tel. +370 699 19871, el. paštas: egliukas75@hotmail.com ir stovyklos kapelionas kun. Raimondas Stankevičius, tel. +370 655 43678, el. paštas: raimondas@ref.lt. Stovykloje be sporto užsiėmimų, įvairių pramogų, vaikai mokysis giedoti, dalyvaus pamokėse, lankysis vaikų pamaldose, jiems bus diegiamos krikščioniškos vertybės.

Sporto stovykla vyks nuo birželio 23 iki 27 d. Kėdainių suaugusiųjų ir jaunimo mokykloje, adresu Dariaus ir Girėno g. 52, Kėdainių miesto

pakraštyje, treniruotės – Kėdainių miesto stadione. Šiais metais laukiame apie 50 vaikų – stovyklautojų nuo 8 iki 14 metų.

Stovyklos išlaikymo suma vienam stovyklautojui – 230 litų. Į išlaidas įskaičiuotas vaiko sveikatos draudimo mokestis, maitinimas, organizacinės ir administracinės stovyklos išlaidos, mokymo ir pramogų išlaidos, būtiniausio inventoriaus įsigijimas. Jei iš vienos šeimos vyks 2 ir daugiau vaikų, tai stovyklautojo išlaikymo suma jiems bus po 200 Lt. Stovykla išlaikoma ne tik iš stovyklai paaugotų tikslinių aukų, kurių didžiąją dalį sudaro vaikų – stovyklautojų tėvelių ar globėjų aukos, bet didelę stovyklos išlaidų dalį dengia Švedijos suvienyta evangelikų Bažnyčia bei Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia. Paaugę stovyklos išlaikymui ir parašu patvirtinę gautą Anketa, Jūs tapsite stovyklos bendradarbiu – organizatoriumi, stovyklos išlaikytoju.

Norime atkreipti dėmesį į tai, jog yra atskiras fondas stovyklauto-

jams, kurie dėl tam tikrų gyvenimo aplinkybių negali sumokėti aukščiau nurodytos pinigų sumos už stovyklą. Visi būsimi stovyklautojai, kurie nori dalyvauti stovykloje, tačiau dėl finansinės šeimos padėties negali dalyvauti stovykloje, yra raginami teikti prašymus juos paremti.

Daugiau informacijos gausite paskambinę ar parašę stovyklos organizatoriams: Eglei Grucytei ar kun. Raimondui Stankevičiui.

InfoRef.lt

Liepos 5 - 12 dienomis dvidešimt pirmą kartą Lietuvos ev. reformatų jaunimo draugija „Radvila“ organizuoja vaikų vasaros stovyklą „Karalius Dovydas“ visų pamėgtoje vietoje – Nemunėlio Radviliškyje, Biržų rajone, mokyklos patalpose, netoli dviejų upių – Nemunėlio ir Apaščios santakos. Šių metų stovyklos direktorius – Laurynas Jankevičius, stovyklos kapelionas – kun. Dieter Gartmann (Vokietija).

Liepos 5 - 12 d. vaikų stovykla
„Karalius Dovydas“
Nemunėlio Radviliškyje

Vilniaus ev. reformatų parapijos sesija

Kovo 30 d. įvyko Vilniaus ev. reformatų parapijos sesija.

Seniūnų tarybos pirmininko Alvydo Verbicko ataskaita buvo įvertinta teigiamai.

Buhalterės Laimos Krikščikienės

finansine ataskaita susirinkimas liko patenkintas, išstojusieji gyrė jos kruopštų darbą, dėkojo jai ir buvusiai buhalterei Ritai Skeberdienei

ir džiaugėsi, kad parapijos finansai – patikimose rankose. Tam pritarė ir revizijos komisijos narės Ingrida Ramšienė bei Aldona Šernienė, neturėjusios pastabų abiem buhalterėms.

Sesijoje buvo aptarti einamieji reikalai, teisminiai procesai, pasidžiaugta kunigo, parapijos klebono Raimondo Stankevičiaus pasiaukojamu darbu ne tik kaip dvasinio bendruomenės vadovo, bet ir tyliai, ramiai sprendžiančio administracines, ūkines problemas, kurių begales paliko iki liepos mėnesio valdžiusieji parapijos namus.

Sesijoje buvo išrinkti delegatai ir kandidatai į LERB Sinodą Biržuose birželio mėn.: Alvydas Verbickas ir Danguolė Juršienė – delegatai, juos, reikalui esant, pavaduos kandidatai Šarūnas Liekis ar Nerijus Krikščikas.

Sesijos prezidiumas

„V.R.Ž.“ inf.

Popiežius priėmė Pasaulinės Bažnyčių tarybos delegaciją

Kovo 7 d. popiežius Pranciškus susitiko su Pasaulinės Bažnyčių tarybos delegacija, vadovaujama jos Generalinio sekretoriaus, norvego liuteronų pastoriaus Olavo Fykse Tveito. Prieš šešis dešimtmečius įkurta Pasaulinė (arba Ekumeninė) Bažnyčių taryba vienija daugumą viso pasaulio Bažnyčių ir krikščioniškų konfesijų. Katalikų Bažnyčia jai nepriklauso kai tikra narė, tačiau palaiko su ja glaudžius ryšius, dalyvauja jos veikloje.

Brangus broli, – kreipėsi į pastorių Tveitą popiežius Pranciškus ir pabrėžė, kad šis susitikimas liudija apie gerus Katalikų Bažnyčios ir Pasaulinės Bažnyčių tarybos santykius. Romos vyskupas dėkingas jums už svarbų indėlį į visų Kristaus mokinių vienybės kūrimo darbą.

Popiežius priminė, kad Katalikų Bažnyčios ir Pasaulinės Bažnyčių

tarybos santykiai, užsimezgę tuoj pat po Vatikano II Susirinkimo, padėjo įveikti nemažai ankstesnių abipusių nesusipratimų, sukūrė sąlygas ekumeniniam bendradarbiavimui ir „dalijimuisi dovanomis“. Kelias į regimą visų Kristaus mokinių vienybę vis dar yra gana status. Tačiau Šventoji Dvasia mus kviečia eiti juo be baimės ir kupiniems pasitikėjimo, nesitenkint tik tuo, kas iki šiol pasiekta.

Svarbiausia šiame kelyje malda. Tik karštos ir nuolankios maldos dėka būsime toliaregiai, sugebėsime blaiviai vertinti šiame kelyje mūsų laukiančia kliūtis, iš jos semsimės įkvėpimo tarnauti žmonių šeimai, atsiliepti į jos sunkumus, dvasinius ir materialinius poreikius.

Viešpaties Dvasia testiprina kiekvieną iš jūsų, jų šeimas, jūsų kolegas ir visus žmones, kuriems rūpi krikščionių vienybė. Taip pat ir

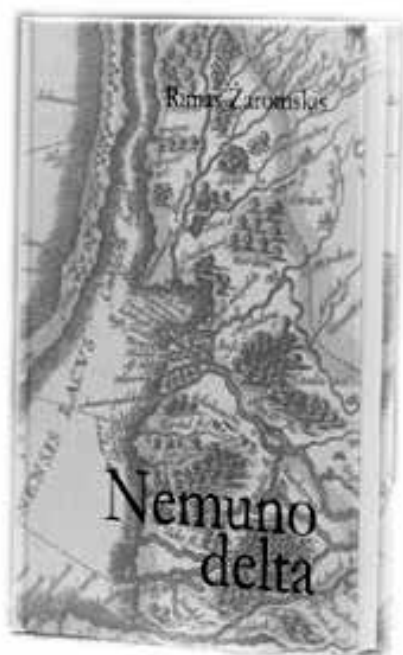

jūs melskitės už mane, kad būčiau klusnus Viešpaties tarnas, jo valios ir vienybės įrankis, – sakė popiežius Pranciškus Pasaulinės Bažnyčių tarybos delegacijai.

Tekstas iš Vatikano radijo puslapio
<http://lt.radiovaticana.va>

I N F O R M A C I J A

Kovo 10 d. Rusnėje Salos etnokultūros ir informacijos centre įvyko geografo, okeanologo, profesoriaus, habilituoto mokslų daktaro Rimo Žaromskio monografijos „Nemuno delta“ sutikimas. Knygą, skirtą plačiam hidrologų, geomorfologų, ekologų, vandens ūkio ir hidrotechnikos specialistų ratui, universitetų studentams bei visiems, besidomintiems Mažosios Lietuvos gamtinės aplinkos kaita, 2013 m. pabaigoje išleido Klaipėdos universiteto leidykla.

Kovo 14 d. Biržų pilies rūmų salėje per Biržų teatrų festivalio „Žaldokynės kraštas“ iškilmingą uždarymą buvo paminėtos garsaus Lietuvos teatrologo, kritiko, žurnalisto Egmonta Georgo Jansono (1939 m. rugpjūčio 2 d. Kaune – 2007 m. spalio 2 d. Vilniuje) 75-osios gimimo metinės. „Kad ir kaip suksi, manosios šaknys – čia, Biržuose, dar konkrečiau – Malūno gatvėje“, – yra sakęs žurnalistas, teatro kritikas. Apie E. G. Jansoną įdomiai, įtaigiai pasakojo muziejininkė Snieguolė Kubiliūtė, minėjime dalyvavo dukra Simona Jansonaitė ir sūnus Frederikas Jansonas.

Kovo 15 d. vilniečiai reformatai svečiavosi Kaune, dalyvavo Vasario 16-osios klubo renginyje Prezidentūroje, kur pranešimą skaitė gen.

Susitikimas su Vengrijos nepaprastuoju ir įgaliotuoju ambasadoriumi Lietuvoje Zoltanu Peče (viduryje)

superintendentas kun. Tomas Šernas. Įdomiausias Kauno vietas apžiūrėti padėjo vilnietis parapijietis Vidmantas Kuprevičius, žinantis įvairių istorijų ir nepašykštėjęs pasidalinti savo žiniomis su tikėjimo broliais.

Kovo 18 d. Biržų rajono savivaldybės merė Irutė Varzienė ir Savivaldybės administracijos direktorius Vytautas Džėja susitiko su Vengrijos nepaprastuoju ir įgaliotuoju ambasadoriumi Lietuvoje Zoltanu Peče. Ambasadorius lankėsi Biržų evangelikų reformatų bendruomenėje ir susitiko su jos nariais, apžiūrėjo Biržų tvirtovę. Vengrijos ambasadorius pasakojo apie ekonominę Vengrijos padėtį, aiškino, kodėl jo šalis dėl didelės infliacijos neįsiveda euro. Ponas Zoltanas Peče išsamiai išdėstė, kaip vertina įvykius Ukrainoje, kuri turi bendrą sieną su Vengrija ir kurioje gyvena nemažai vengrų, atsakinėjo į pokalbio dalyvių klausimus. Merė Irutė Varzienė pasidžiaugė, kad tai ne pirmasis Vengrijos ambasadoriaus vizitas Biržuose ir prisiminė palaikymą, kurį Vengrijos ambasada išreiškė, kai Biržų evangelikų reformatų bendruomenės nariai būgštaudami, kad nebūtų atimta bažnyčia, joje budėjo. *(Biržų r. Savivaldybės inf.)*

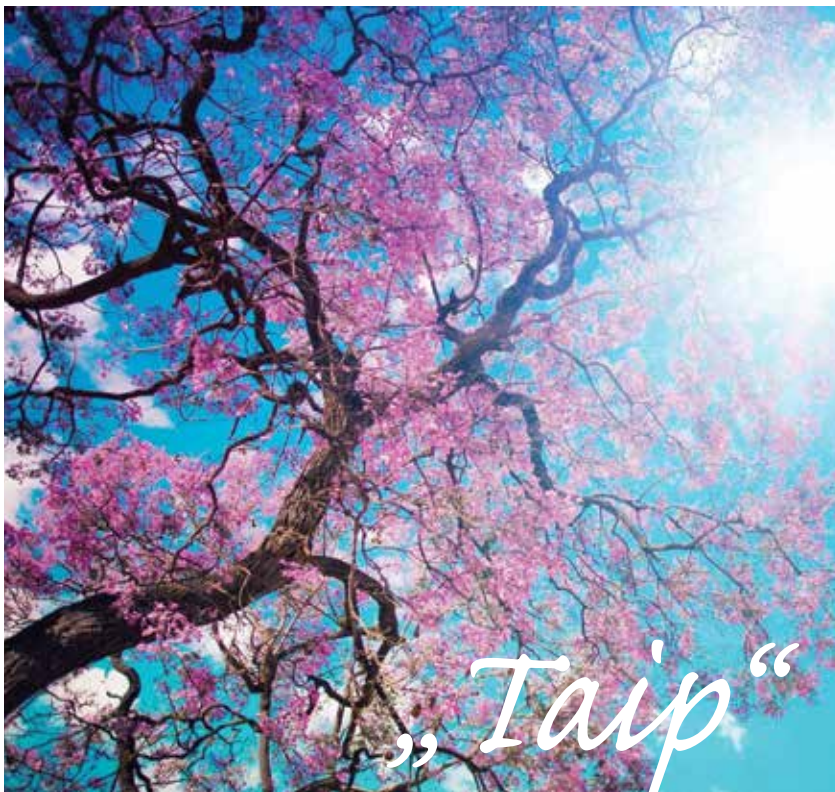
Kovo 21 d. atnaujintas Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios interneto portalas www.ref.lt paskelbė, kad

Konsistorijos sprendimu Biržų ev. liuteronų parapijos **kunigas Juozas Mišeikis** paskirtas Medeikių vaikų namų „Vaiko užuovėja“ kapelionu. Pasikeitė ir LERB senjorato kancelrė, šias pareigas dabar atlieka **Asta Striškienė**.

Kovo 28 d. Vilniaus ev. liuteronų bažnyčioje vyko Koptų pamaldos. Kiekvieno mėnesio paskutinį šeštadienį nuo 2013 m. spalio 26 d. Vilniaus ev. liuteronų bažnyčioje Lietuvoje gyvenantiems egiptiečiams krikščionims pamaldas laiko iš Švedijos atvykstantis senųjų Egipto krikščionių dvasininkas. Šį kartą prie gyvenančių Vilniuje, prisijungė neseniai į Lietuvą atvykę liuteronų svečiai sirai iš Kretingos, Šilutės, Klaipėdos, Šakių, Vanagų ir kt.

Kovo 29 d. Klaipėdoje vyko Lietuvos evangeliškosios bažnytinės muzikos sandraugos (LEBMS) metinis visuotinis narių susirinkimas. Buvo aptartas pasiruošimas Giesmių giesmelei Jurbarko, kuri įvyks gegužės 11 d., Giesmių šventei Vilniuje – birželio 7 d. bei chorinio giedojimo ir vargonavimo seminarui rugpjūčio 4-10 d. Klaipėdoje.

Kovo 30 d. Panevėžyje buvo įteikti medaliai „Tarnaukite Lietuvai“. Tarp garbaus būrio apdovanotųjų – Lietuvos ev. reformatų gen. superintendentas kun. Tomas Šernas.

pavasariui

Kovas. Toks pranašiškas metas, kai medžiai ir kūrinių paslapčia ruošiasi vėl sužydėti. Nematome to plika akim, nes būdami Adomo palikuonys paveldėjome ne kažį kokį regėjimą.

O tylą saugo šią gamtos paslaptį, nes žino – tuoj tuoj įvyks kažkas labai gražaus ir neįtikėtino – tai, ko niekas negalėtų padaryti savo jėgomis. Juk visa tai yra stebuklas. Tai, kas nuoga, bus aprengta. Gamtos dėsniai veiks net ir galimo karo metu. Net jei žmonės mėtys bombas, medžiai skleis pumpurus. Žydės, kol gyvuos.

Pavasaris ateina. Po balčiausios juodžiausios žiemos, kai šaltis stingdo visą kūną, o kartkartėmis lyg „išaldo“ pasitikėjimą Dievu. Kaip Juo, kalbančiu apie gaivų pavasarį mano gyvenime, pasitikėti? Kodėl, Viešpatie, stingdant šalčiui vis šnabždėjai man apie pavasarį, kad jo sulauksiu? Lyg vertei mane matyti žydinčius medžius, užuosti kvepiančias pievas... Matyti, jog Tu, palietęs žemę, sušildai ją ir palieki gėlių pėdsakus. Kaip ir palietęs mano širdį, ją keiti...

Žvelgdama į šios žemės rūpesčius dažnai regiu žiemą, tačiau pažvelgus

į Tave lyg atsiduriu šilčiausiame saulės nutviekstame krante. Jame Tu šildai mano sielą ir ją sustiprini, kad paruoštum ateinančiai žiemai.

Pavasaris atėjo, jis tuoj pratrūks! Sodai netrukus pasipuoš. Oi, kaip bus gražu! Pavasaris ateina kažkaip savaime, nieko neatsiklausdamas ir neatsiprašinėdamas. Jis tiesiog ateina ir „nuneša“ visus mus savo šviežumu. Kaip paprasta – tereikia išlaukti! Paskui, kai vis dar muistysimės dėl žiemos paliktų pėdsakų, ateis vasara – saulutė taip pakaitins, kad iš žiemos liks vien prisiminimai. Ir simptomų jos – jokių.

Ačiū, Viešpatie, už skirtingus laikus mūsų gyvenime. Ir už tai, kad net ir sunkiausi laikai pranašauja visa pranokstančią Viltį, mirtį praryjantį Gyvenimą. Nė vienas, kuris pasitiki Tavimi, neliks „ant ledo“, bet „šoks ir dainuos žydinčiose pievose. Jų kvapas sklis toli!“ /Giesmių giesmė 4, 16/

Aurelija Umbrasienė
2014-03-27

Perspausdinta iš www.btz.lt

Leidinio spaudos rėmėjas

AUTOSERVISAS

Birbinių g. 4a, LT-02121, Vilnius
tel.: +370 5 2627585

mob.tel.: +370 655 24403

Linksmoji g.5, LT-02041, Vilnius

tel.: +370 5 2639004

mob.tel.: +370 652 11944

www.klion.lt

LAIDA EVANGELIKAMS

„KELIAS“

Per „LRT Kultūra“ –
kiekvieną šeštadienį
10.30 val.

Laidos autorė
Ina Drąsutienė,
mob. tel. +370 686 59625,
el.paštas: inadra@takas.lt

Laiškus redakcijai galite rašyti:

Pylimo 20-13, Vilnius,
Vilniaus ev. reformatų parapijos raštinė,
el.paštas: dalija@mail.lt

Parėngė Dalija Gudliauskienė,
tel. 8 685 74 951

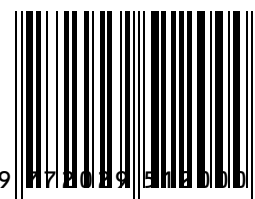
Redagavo, spausdino

Raimondas Natka,
Danutė Kavaliauskienė,
Damian Finer

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija
Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taiso ir trumpina
savo nuožiūra

Laikraštis platinamas už auką.
Leidžiamas tik iš surinktų aukų.